

Ako vnímam svoj posun počas štúdia sociálnej práce so zameraním na counseling

Keď som sa rozhodovala či prijať ponuku na štúdium sociálnej práce so zameraním na counseling, nemala som ucelenú predstavu čo mám od štúdia očakávať. Išlo skôr o vnútornú túžbu spoznať niečo nové a o vnútorné rozhodnutie vydať sa na túto cestu. Hneď na začiatku som si zvolila heslo: „Krok po kroku“. Podvedome som totiž vnímala, že to nebude úplne ľahké, ale vykročila som...

Moju cestu by som prirovnala k obrazu vysokohorskej turistiky. Zbalíte si všetky veci, ktoré budete potrebovať, ale vždy je tu ešte niečo viac. Niečo čo vás na ceste prekvapí príjemne či nepríjemne a vy to nemôžete vôbec ovplyvniť. Musíte reagovať a rozhodovať sa v teréne a za svoje rozhodnutia nesiete zodpovednosť. Niekedy sa rozhodujete sám, niekedy so skupinou. Toľkokrát nevládzete, ste spotený, unavený, najradšej by ste sa vrátili, no nejako tušíte, že tam ďalej na tej ceste nájdete či uzriete niečo čo vás poteší, posilní a naplní. A tak idete. Krok po kroku. Niekedy pomalšie a niekedy rýchlejšie. Občas potrebujete pomoc od iných, občas pomôžete vy tomu, ktorý je vedľa vás a je unavený. Tak sa učíte prijímať a dávať. To, čo je krásne s každým ďalším krokom je, že sa vám ukazuje stále iná panoráma prírody, iné výhľady, ktoré ste doteraz nevideli a nepoznali. A vy sa chcete nimi potešiť, nachvíľku zastaviť, zapamätať si ich, nasýtiť sa nimi.

Nedávno mi niekto položil otázku: „Čo z teba bude, keď školu dokončíš?“ Na chvíľku som sa zamyslela a potom mi napadla myšlienka, ktorá ma odvtedy sprevádza – *možno trochu lepší človek*. Nie v zmysle, že by som toho viac robila, viac sa starala alebo viac dávala, ale že sa viac učím byť v kontakte sama so sebou. Učím sa počúvať seba aj iných. Okrem teórie, metód či praktických zručností som sa na tejto trojročnej ceste naučila veľa aj o sebe.

Na fakulte som spoznala veľa nových ľudí z radu pedagógov aj spolužiakov. Dovolila som, aby ma obohacovali svojimi vedomosťami, názormi, postojmi a možno som aj ja bola obohatením pre iných. Naše rozhovory, spoločné zážitky aj malé každodenné situácie nás učili trpezlivosti, porozumeniu aj empatii. Bolo krásne sledovať, ako sa z neznámych ľudí stávajú priatelia, ktorým môžem dôverovať. Tento čas vo mne zanechal množstvo spomienok, ktoré si budem navždy pamätať. Verím, že to, čo sme spolu vytvorili, nás ovplyvní aj v budúcnosti ako príklad toho, že aj v obyčajnom školskom prostredí môže vzniknúť niečo veľmi hodnotné a ľudsky silné.

Škola mala na mňa jednoznačne pozitívny vplyv. Osobnostne ma naučila viac počúvať, vnímať, reflektovať, prijímať a pýtať sa. Profesionálne mi poskytla pevnejší základ pri práci s

klientami, nové vedomosti a aj skúsenosti, ktoré viem využiť v praxi. Napriek únave a námahe cítim hlbokú vďačnosť, že som sa na túto cestu vydala. A hoci sa cesta ešte neskončila, pokračuje, viem, že som sa na nej posunula – ako študentka, ako odborníčka, ako človek.